

Angstelkroniek

HISTORISCHE KRING
ABCOUDE / BAAMBRUGGE

Juni 2002

Nr 11

Uitgave van de Historische Kring Abcoude / Baambrugge

Inhoud:

- ◆ Oud-tijdse verbindingen
- ◆ Kwartieren van De Leeuw-De Smet
- ◆ Ontwikkelingen middenstand in Baambrugge
- ◆ Angstelkroniek en Angstelpost

Redactie:

H. Hoogenhout
G. van der Most
D. L.H. Slebos
W. W. Timmer

W. Zwaard

Redactie secretariaat:

G. van der Most,
Papehof 9
1391 BD Abcoude

Vormgeving

W. Zwaard

Druk:

Grafisch Centrum Abcoude

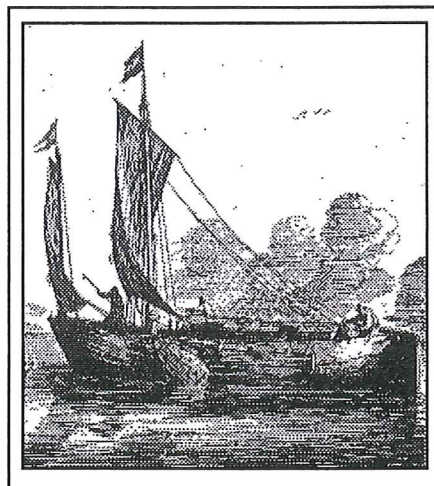
ISSN: 1569-6146

Prijs losse nummers € 4,-

Oud-tijdse Verbindingen of hoe Abcoude en Baambrugge aan hun Coupures kwamen.

door Ir. Dick Slebos

Dat de ontwikkeling van het economisch en maatschappelijk leven vraagt om goede verbindingen is in het huidige tijdsgewricht van haperend treinverkeer en lange files schrijnend duidelijk. Dit was in vroeger eeuwen niet anders, al kwam daar in bepaalde perioden nog een krijgskundig aspect bij. In het begin van de 17e eeuw raakte de bloei van Amsterdam tot volle ontplooiing, terwijl de handel van de stad Utrecht begon te tanen. Amsterdam had daarom behoefte aan een betere verbinding met het achterland. Immers, de Amsterdamse binnenvaartschepen waren gedwongen over de nog aan eb en vloed onderhevige Zuiderzee naar Muiden te varen, teneinde via de Vecht de grote rivieren te kunnen bereiken. Dit was voor de kleine binnenvaart bepaald geen sinecure. Nu was in de 15e eeuw de verbinding tussen de Angstel en de Vecht tot stand gekomen door het graven

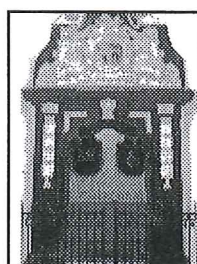
In dit nummer

*Oud-tijdse
verbindingen*

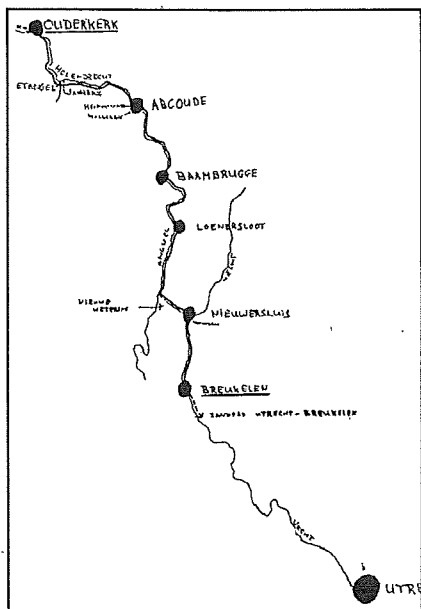
*Kwartieren van
De Leeuw-De Smet*

*De Middenstand in
Baambrugge*

*Angstelkroniek en
Angstel-post*

van de *Nieuwe Wetering*, ook wel *Rechte Angstel* genoemd, in tegenstelling tot de *Crommen Angstel* tussen Abcoude en Loenersloot. Op onderstaand kaartje is te zien dat deze route, afgezien van de bochtige rivieren, een "vrijwel rechte" verbinding van Amsterdam met Utrecht en

verder vormt. De lastige en bij stormweer gevaarlijke omweg over de Zuiderzee kon hierdoor worden ontgaan.

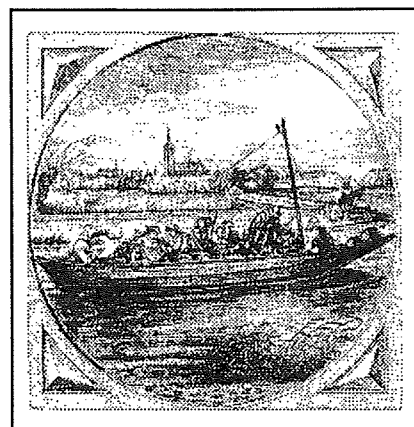
De schepen moesten echter door te zeilen of door middel van bomen worden voortbewogen, waarin pas verandering kwam toen men de vrachtscheepjes door middel van een aangeliind paard begon voort te trekken.

Daarom sloten de steden Amsterdam en Utrecht in 1626 een contract om een *Sandpadt* (*treckpadt*) te doen maken neffens de oude vaert van Ouderkerck off tot Breuckelen toe ende een wagenweg van de Voetangel tot Abcoude, tot geryff van den reysenden luyden als tot bevorderinghe van den Coophandel. Teneinde de voortgetrokken schepen bij scherpe bochten op voldoende afstand van de oever te houden, waren 'rolpalen' nodig, waarvan er enkele een aantal jaren geleden in Abcoude en Baambrugge in ere zijn hersteld. Tussen Breukelen en Utrecht was in

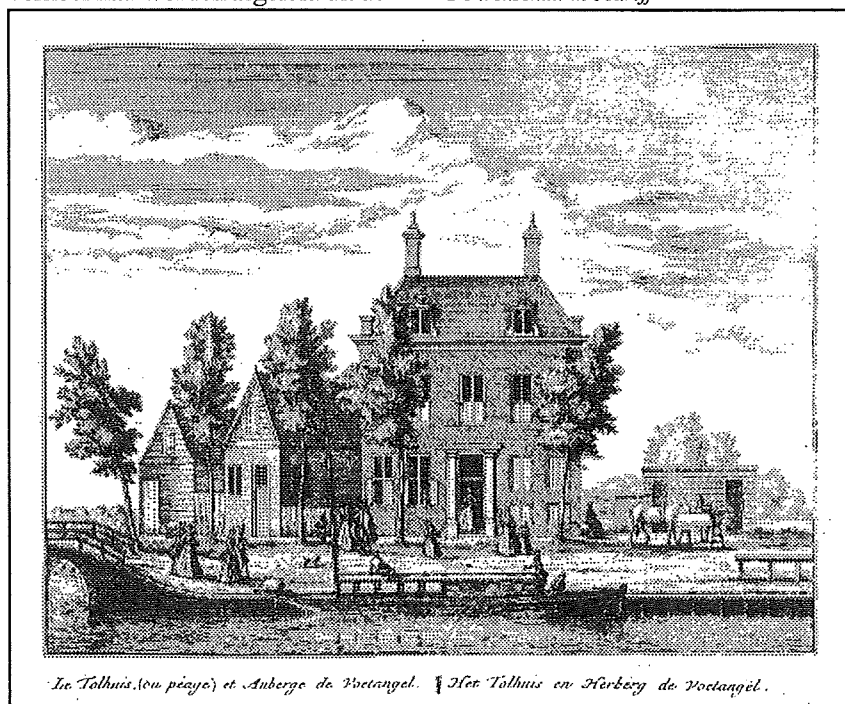
1626 al zo'n treckpad aanwezig. Dat de stad Utrecht dit contract sloot hield verband met de wens om van de handel van Amsterdam met het achterland een graantje mee te pikken en derhalve de scheepvaart dóór de stad te behouden. De Staten van Utrecht namen de verplichtingen, die uit de overeenkomst voortvloeiden, direct over. Met de realisering werd meteen gestart en in 1629 was niet alleen het Zand- en Jaagpad klaar, maar waren ook alle regelingen voor onderhoud en financiering (tolheffing) op schrift gesteld. De tolgeden zouden worden geïnd aan de Voetangel en te Nieuwersluis. Daartoe werd bij de *Waverbrugge* een herberg annex 'speelhuis' gebouwd (de Voetangel), logiesgelegenheid biedend aan schuitenvoerders. De regeling was in de eerste jaren zodanig dat de schippers van Amsterdam tot de Voetangel voeren, en aldaar wachtten op een retourvracht. Bij de herberg werd derhalve ook een paardenstal gebouwd. De oude *Waverbrugge* werd door een nieuwe vervangen t.b.v het verkeer op de wagenweg. Kort daarna werd er nog een huis voor de tolgaarder aan toegevoegd (zie afb. rechts onderaan).

De intensiteit van het te verwachten verkeer kan worden afgeleid uit de

navolgende oproep uit de jaren van de aanleg van het zandpad: *De Edele Heeren Gecommitteerden van de Edel Mogende Heeren Staten 's Lands van Utrecht, mitsgaders d' Edele Heeren Gecommitteerden vande Edele Heeren Burgemeesteren ende Regierders der Steeden Utrecht ende Amsterdam, laten een yeghelyck weten dat Haer Edelen binnen den Dorpe van Abcoude sulen admitteren ofte aennemen tsestich Jaghers ende tsestich Jachtpeerden om op het Sandpadt tusschen Utrecht ende Amsterdam gebruyct te worden, te weten twintich tusschen de Stadt Utrecht en Nieuwersluys ende twintich tusschen de Sluys en de Nieuwe Waverbrugge ofte Voet-Angel, ende twintich van de Waver-brugge tot de Stadt Amsterdam. De marktschuiten*

De trekschuit in bedrijf

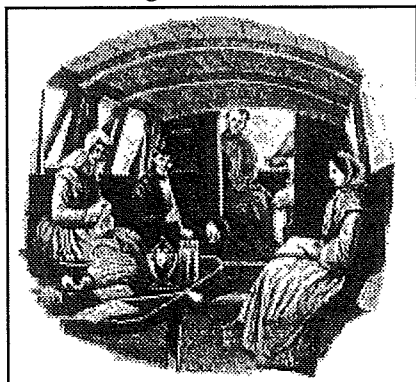

Le Töllhuis (ou péage) et Auberge de Voetangel. ¶ Het Töllhuis en Herberg de Voetangel.

uit de tussenliggende dorpen, die over eigen paarden beschikten hoefden geen gebruik van deze aangestelde jagers te maken.

In deze jaren kwam ook het geregelde personenvervoer per trekschuit op, waarmede men in 2 à 2 ½ uur vanuit Amsterdam in onze omgeving kon zijn. Daarvóór was er op de vrachtscheepjes van de beurtvaart meestal wel plaats voor een enkele passagier. Deze reis was per rijtuig bepaald minder comfortabel en in de winter vaak onmogelijk.

Abcoude en Baambrugge werden op deze wijze vanuit Amsterdam beter ontsloten en de bouw van buitenhuizen door Amsterdamse kooplieden begint zich dan ook te ontwikkelen, onderbroken door de oorlog die in 1672 - het z.g. rampjaar - begon en met de vrede van Nijmegen in 1678 werd beëindigd.

Tot in het begin van de 19e eeuw is er aan de bestaande verbindingen weinig veranderd of verbeterd. Alleen de trekschuiten werden comfortabel ingericht zoals bovenstaande afbeelding laat zien. Uit gevoerde correspondentie krijgen wij een indruk van de toestand van de wegen: nog in 1807 richt de secretaris van Abcoude-Baambrugge zich tot Hoger Gezag met het verzoek *de weg in 't Geyn tussen den dorpe van Abcoude en de Velterslaan te verbeteren, waardoor men vize verza na Weesp kan koomen*, (het Merwede kanaal verbrak die verbinding pas rond 1875 !) *welk einde weg dikweils zomers niet kan worden bereden en des winters altans zelden of te nooit.*

Een zelfde omschrijving is ook van

toepassing op de Baambrugse Zuwe, die vrijwel gedurende het gehele winterhalfjaar onbegaanbaar was.

De weg van Amsterdam op Utrecht was *in zooverre het Dorp strekt bestraat* en voor het overige een zandweg, die zeer regelmatig extra bezand moest worden. Omtrent het gedeelte tussen Abcoude en de Voetangel is bekend dat het water bij hoge standen regelmatig over het zandpad stroomde, waardoor het zand wegspoelde (1642, 1651: *'het Sandpadt meest is geruineert ende weggespoeld, zodat wij opnieuw hebben moeten oversanden.'*)

Vooraf de ingelanden van de Hólandrechter polder waren van het in de polder stromende water de dupe.

In de geschetste toestand van de verbindingen kwam pas verandering toen Keizer Napoleon zijn zorgen ook over onze contreien ging uitstrekken. Hij was sinds 1803 verwikkeld in de derde coalitie-oorlog met Engeland en hij probeerde door een economische blokkade deze tegenstander in zijn middelen van bestaan te treffen.

Die economische blokkade, het *Continentaal Stelsel*, zou pas effectief worden indien Engeland niet langer vanuit het vasteland van Europa bevoorraad zou kunnen worden.

Nu had Napoleon in 1806 zijn broer Lodewijk, toen 28 jaar oud, aangevozen als Koning van Holland. Deze stelde echter de belangen van Holland boven die van Frankrijk, hetgeen hem regelmatig botsingen met zijn broer opleverde. Hij zag maar al te goed hoe de stillegging van de overzeese handel de ontwikkeling fnuikte.

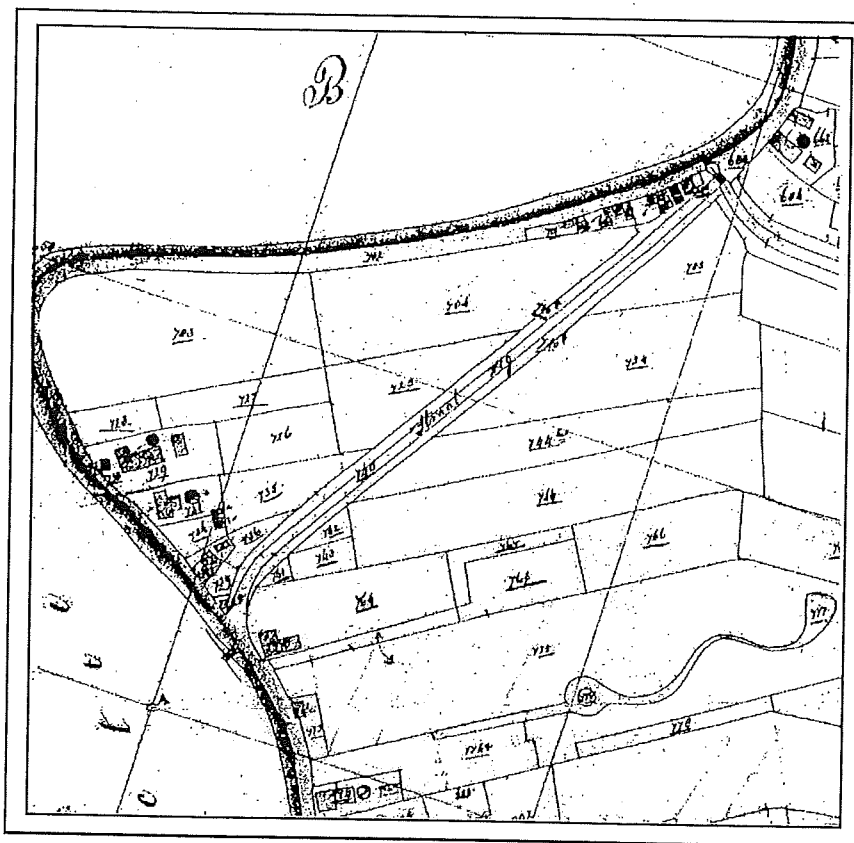
Tenslotte besloot Napoleon het Bestuur in eigen hand te nemen en het nog niet ingelijfde deel van de Nederlanden (boven de grote rivieren) ook in te lijven. Sinds 1809 werd deze inlijving zorgvuldig voorbereid. Uiteindelijk vluchtte Koning Lodewijk en werden de overgebleven delen van de Nederlanden in 1810 door

Franse troepen bezet.

Voor een goed functioneren van deze inlijving en de krijgskundige verdediging waren goede verbindingen essentieel en zo werd, bij decreet van 16 december 1811, de weg van Parijs via Antwerpen, Breda, Gorkum en Utrecht naar Amsterdam aangevozen als *Route Imperiale no 2*. Dit betekende dat deze in het gehele Keizerrijk, d.w.z. Frankrijk, Spanje, Portugal, Italië, België en Nederland de op één na belangrijkste was. De volgende in Nederland was de weg Parijs - Groningen, die het nummer 9 verkreeg. De oude postweg Amsterdam - Utrecht diende nu sterk verbeterd te worden.

De inlijving betekende dat op een zeer breed terrein zeer gedetailleerde inlichtingen werden gevraagd aan de in functie zijnde burgemeesters. De Maire van Baambrugge ontving in het eerste halfjaar van 1811 bijkans om de andere dag een verzoek om opgave van de meest uiteen lopende zaken. Vanzelfsprekend werd ook naar de toestand van de wegen geïnformeerd, en dat verslag geeft niet zo'n fraai beeld.

Bij de inlijving behoorde ook dat de Keizer daadwerkelijk deze gebiedsuitbreiding met een bezoek bevestigde. Ook daarover is veel gecorrespondeerd. Uiteindelijk werd deze grote dag voor Amsterdam bepaald op 2 oktober 1811 en zo zou de doortocht van de Hofstoet - de Keizerin vergezelde hem - door Baambrugge en Abcoude ook op die dag plaats vinden. De overnachting in de stad Utrecht, waar Napoleon 1 dag verbleef, zorgde er voor dat hij een nachtrust in Abcoude niet overwoog. De onder-prefect berichtte de Maire: *Het lijdt geen twijffel of Hunne Majesteiten zullen overal blijken hunner weldaden achter laten; alsmede dat de tegenwoordigheid onzer Verhevene Souvereinen alle de bronnen van voorspoed voor dit Departement zal openen. Men kan Hun dus niet genoeg uitdrukken de gevoelens van*

liefde en erkentelijkheid welke ons allen moet bezielen. Men zal zich buiten twyffel beijveren om in het geheele Departement eene gebeurtenis te vieren die in de Jaarboeken der Hollandsche Geschiedenis zal uitblinken: maar het is inzonderheid aan die genen der Heeren Maires, welke overeenkomstig de aanwijzing van de route door Hunne Majesteiten te nemen, hoopen kunnen, dat zij hunne gemeente zullen doortrekken, dat het betaamt om de gevoelens van algemeene vreugde te doen uitblinken. Dat dus de genen die berekenen dit geluk te zullen kunnen genieten, zich aan de passage Hunner Majesteiten in costuum en aan het hoofd der adjuncten en van den Municipalen Raad gereed houden aan de limite der plaats ...enz. enz.

De Maire van Baambrugge, aldus aangesproken, informeerde daarop hoe zijn costuum er dan wel uit mocht zien. Uit het antwoord van de onder-prefect weten wij nu dat het costuum der Maires, die niet door den Keizer zijn benoemd, is vastgesteld bij decreet van de 17e Floreal van het 8e jaar en bepaald op een

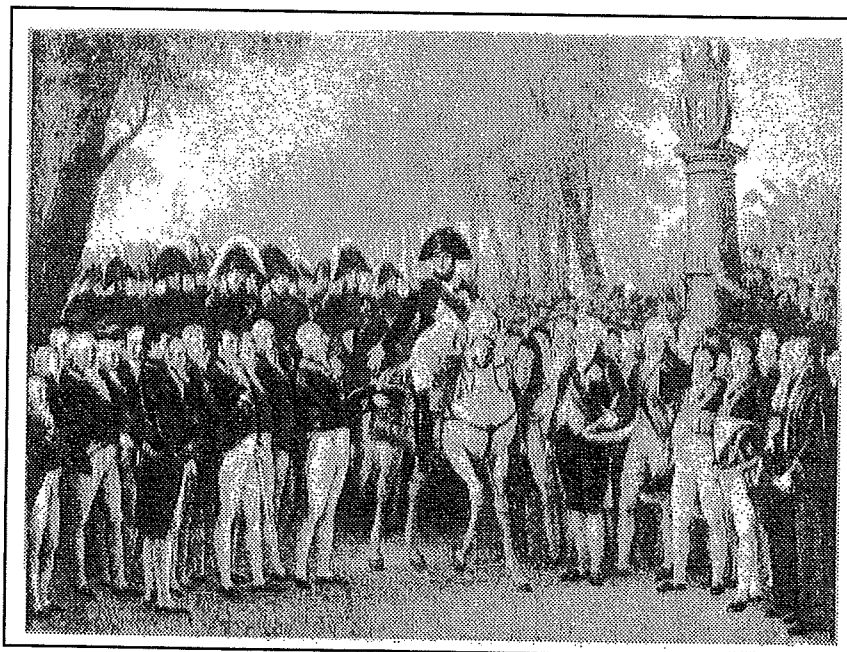
Donkerblauwen Rok en een Rooden Sjerp met Tricolore franjes. Dat der Adjuncten bestaat uit een Donkerblauwen Rok met een Rooden Sjerp met witte franjes. Beiden dragen daarbij een driekanten hoed. Voorts berichtte de onder-prefect kort vóór de grote dag, dat het door de vroedschap ingediende *Plan van Feesten* door hem werd goedgekeurd, met uitzondering nochtans dat gij noodzakelijk ook aan de brug te Baam-

brugge eene Eerepoort zult moeten oprigten. Overigens zult gij wel alles willen bij brengen wat in U vermogen is, om de geheele bevolking in beweging te zetten; men moet de inwooners engageeren om hunne huizen met bloemwerken als anderzints te versieren en veel vlaggen te doen wapperen.

Eilaas, toen Napoleon met zijn Hofstoet passeerde was, na uitvoerig beeraad in de municipaliteit, besloten, ter verdediging van Baambrugge, de brug op te halen!

Honni soit qui mal y pense (schande over wie daar kwaad in ziet!) Het schilderij van de aanbidding van de sleutels der stad Amsterdam brengt ons een geheel andere houding ten opzichte van de Keizer over: de serviele ingezetenen nederig het hoofddekseel in de hand en de Fransen hoog te paard (zie onderstaande afbeelding).

In 1811 waren voor de weg Amsterdam - Utrecht reeds enkele *Grand travaux* voorbereid en in 1812 werd in Abcoude en Baambrugge een tweetal grote bochten in de oude weg recht getrokken. Ook in Breukelen en Maarssen werd dit gedaan. In 1813 werd de gehele weg op de vereiste breedte gebracht, waarvoor diverse eigenaren een strookje grond

moesten afstaan en de buitenplaats *Lindenhoff* de koepel.

De weg werd bij die gelegenheid ook bestraat en heet sindsdien *Rijksstraatweg*. Daar waar de oude weg niet meer tot het tracé behoorde, zoals in Baambrugge, bleef de naam Zandpad vigeren.

Op de kadastrale kaart is te zien hoe bruut de Korte Coupure door de dan bestaande verkaveling breekt (pag 124). Vaak wordt gedacht dat hiervoor de buitenplaats *Zorgvrij*, die destijds naast het nu nog bestaande Overdorp lag, is afgebroken, doch dat was reeds in de jaren 1770 - 1780 gebeurd. Van de ontstane opening in de bebouwing langs het Zandpad is bij de aanleg van deze coupure echter wel gebruik gemaakt!

Aan het wegbeeld werd uiterste zorg besteed. Oud-wethouder Grevenstuk schrijft daarover in 1932: *De Grootte Coupure, 8 minuten gaans, grootendeels aan weerszijden met 3 rijen boomen beplant, was een lust voor de ooggen, totdat men begon de buitenste rijen te rooien, waarna de rest spoedig volgde.*

De mooie Kleine Coupure bij Baambrugge heeft het langer uitgehouden. Vooral aan de kant van Abcoude gezien was het een prachtige laan, waar in vroeger jaaren de vermaarde - ook al verdwenen - harddraverijen werden gehouden. Op zekere tijd ging het gerucht dat de boomen gerooid zouden worden. Een deputatie van het Gemeente Bestuur is, volgens besluit van de Gemeenteraad, op audientie bij de Minister, De Marez Oyens, geweest, om voor het behoud van de boomen te pleiten. De boomen zijn nog veele jaaren blijven bestaan. Toen zij later gerooid waaren heeft men er kleine iepenboomen gepland, die niet tieren wilden. De weg is nu troosteloos kaal omdat de iepenziekte een handje mee geholpen heeft. Triest. Maar toen had de Korte Coupure ook nog geen verkeers-sluisjes en drempels.....

Dick Slebos

Misschien heeft u zich, staande in de Dorpskerk voor het grafmonument van Theodorus de Leeuw (1681-1744) en zijn echtgenote Maria de Smeth (1667-1743) wel eens afgevraagd wat de wapentjes op dat monument nu eigenlijk precies betekenen. Welnu: het zijn de zgn. 'kwartieren' van Theodorus en Maria, dat wil zeggen de familiewapens van hun beider ouders en grootouders. In dit artikel willen wij nader ingaan op de afgebeelde wapens; echter niet zonder eerst kort iets te vertellen (al was het alleen maar om even de herinnering op te frissen!) over Theodorus en zijn rol in het Abcoude.

De kwartieren van het echt paar De Leeuw-De Smet

Theodorus de Leeuw.

Theodorus de Leeuw was van 1715 - toen hij van de Staten van Utrecht de Heerlijke Rechten kocht van wat toen Abcoude Statengerecht heette en na zijn aankoop Abcoude De Leeuwsgerecht genoemd zou gaan worden - tot aan zijn dood in 1744 Heer van Abcoude. Zijn Heerlijkheid betrof het wijde gebied rond Baambrugge, inclusief het toen nog bestaande maar in vervallen staat verkerende Slot Abcoude. Hij betaalde voor deze Rechten een bedrag van toen 20.400 Guldens (in koopkracht mogelijk vergelijkbaar met zo'n 10 miljoen Euro thans) en mocht zich voortaan Heer van Abcoude noemen. Bovendien leverde deze aankoop hem allerlei inkomsten op, zoals marktrechten, visrechten, het recht tot kerkelijke benoemingen, gedeeltes van toegekende boetes e.d., en immateriële opbrengsten zoals de status van Heer te zijn van een Heerlijkheid.

Later, in 1726, wordt Theodorus ook Deken van het kapittel van St. Pieter en daarmee tevens Heer van Abcoude St. Pietersgerecht (Abcoude Proosdij), waarmee "beide Abcoudes" onder één Heer komen.

Achtergronden van Theodorus de Leeuw.

Theodorus de Leeuw was afkomstig uit de stad Utrecht, waar zijn familie al van oudsher belangrijke functies vervulde. In 1710, hij woonde toen in Amsterdam aan de Oudezijdsachterburgwal (toentertijd een heel chique buurt!) trouwde hij in de Waalse kerk te Amsterdam met Maria de Smeth, dochter van Raymond de Smeth, koopman en bankier te Amsterdam.

De De Smeth's waren een van oorsprong Brusselse familie, ongetwijfeld om geloofsredenen rond 1585 (val van Antwerpen 27-8-1585!) uitgeweken naar Keulen, om rond 1650 naar Amsterdam te verkassen. Theodorus en Maria verschillen qua leeftijd 14 jaar, in die zin dat Maria veertien jaar ouder is dan Theodorus. Zelf lijken ze dat leeftijdsverschil ook wat erg groot te hebben gevonden, want bij zijn huwelijk noemt Theodorus zich drie jaar ouder dan hij werkelijk is, terwijl Maria drie jaren van haar werkelijke leeftijd afdoet. Hun leeftijdsverschil brengen zij zo, op papier, terug van 14 jaar naar 8 jaar....

Theodorus en Maria blijven aanvankelijk in Amsterdam wonen, maar kopen al spoedig (1714) het buiten Elsenburg te Maarssen, vermoedelijk als zomerverblijf. En als Theodorus in 1715 Heer van Abcoude wordt, brengt dat, als 2e 'buitenhuisje', het Slot Abcoude met zich mee, dat hij vanaf ca. 1730 laat herstellen.

Behalve Heer van Abcoude en Deken van St. Pieter wordt Theodorus - zoals blijkt uit het opschrift in zijn grafkapel - afgevaardigde voor de Staten van Utrecht bij het College van de Admiraliteit van Zeeland, alsmede afgevaardigde bij de Amsterdamse kamer van de West-Indische Compagnie, de W.I.C. Tevens wordt hij Hoogheemraad van de Lekdijk Bovendams*).

Al in 1723 geven Theodorus en Maria opdracht om aan het koor van de Dorpskerk van Abcoude een grafkapel voor hen beiden te bouwen. Zij hebben dan nog zo'n kleine twintig jaar te leven, maar 'memento mori' (gedenk te sterven) was in hun tijdsgewricht nog een centrale gedachte in het onzekere dagelijks bestaan. In de grafkapel laten zij een grafmonument oprichten met de familiewapens van hun beider voorouders. Dit was een gebruik dat zij overnamen van de adel. Daar was het soms, om voor bepaalde functies in aanmerking te komen, noodzakelijk dat de 'probant' (= kandidaat) kon terugwijzen op bijvoorbeeld acht adellijke kwartieren, dus acht adellijke voorouders. Voor de goede orde: bij Theodorus en Maria betreft het geen adellijke kwartieren!

De kwartieren De Leeuw en De Smeth komen zowel voor aan de buitenkant van de grafkapel als, met één afwijking, aan de binnenkant. Voor het monument staande zien wij links de wapens van de voorouders De Leeuw en rechts die van de van de voorouders De Smeth. Achtereenvolgens betreft het, van boven naar beneden:

Kwartieren de Leeuw.

De Leeuw

(uit Utrecht, later uit Rotterdam), de vaderskant van Theodorus, voorstellende '1 en 4: drie zwarte ('sabel') rozen op zilver; 2 en 3: een zwarte gaande leeuw op zilver'.

d'Hoschepied

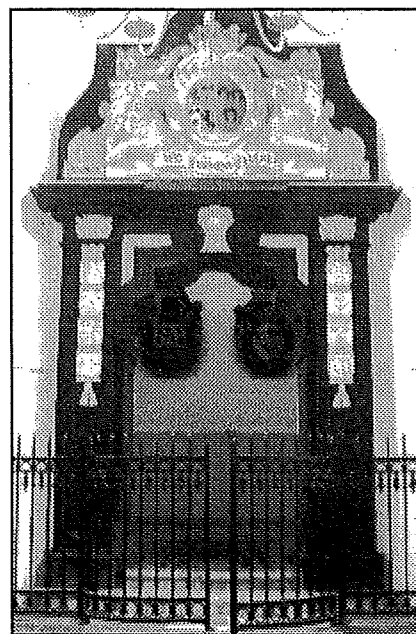
(uit Amsterdam, eerder uit Cambrai), de moederskant van Theodorus, voorstellende 'op zilver een rode ('keel') chevron, vergezeld 2 en 1 van drie wassenaars' (=halve manen).

De Glarges

(uit Amsterdam/Haarlem), de moederskant van de vader van Theodorus, voorstellende '1 en 4: op zwart drie zilveren ramshoorns met gouden hoorns; 2 en 3: twaalf velden afwisselend van zwart en blauw ('azuur').

Beck,

de moederskant van de moeder van Theodorus, voorstellende '1: op goud een zwarte merel; 2 en 3: op zwart een gouden ster; 4: op blauw een gouden dolfijn'.

Het voorgeslacht van Theodorus de Leeuw.

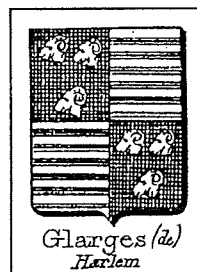
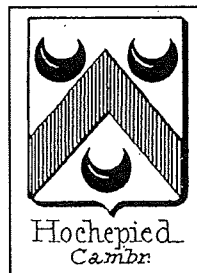
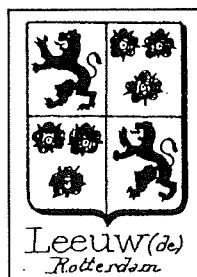
De vader van Theodorus de Leeuw, Mr. Egbertus de Leeuw, was in Utrecht "ontvanger van de generale middelen 'slands' geweest, als zodanig genoemd 1671-1681.

Zelf een zoon van Balthazar de Leeuw en Cornelia de Glarges, was hij rond 1669 gehuwd met de moeder van Theodorus: Catharina de Hoschepied, toen "oud 24 jaar, van Londen, dochter van Daniel Jean de Hoschepied en Caterine Beck" (ook Becq en Bex). Daarmee zijn de vier kwartieren van Theodorus (De Leeuw, d'Hoschepied, de Glarges en Becq) geïdentificeerd. De naam 'De Hoschepied' komen we in de archieven in verschillende schrijfwijzen tegen, zoals Hoschepied, Hoschepiet, Hoshipie, etc. etc.! Theodorus was het één na jongste kind, en de jongste zoon uit het huwelijk.

Voor genealogisch geïnteresseerden: de afstamming van Theodorus de Leeuw is in de lijn 'De Leeuw' terug te voeren tot een zekere Cornelis de Leeuw, "majoor van Schoonhoven":

I
Cornelis de Leeuw, geboren vòòr 1500, majoor van Schoonhoven;

II
Roelof de Leeuw, geboren ca. 1510?, burger van Utrecht, in 1549 kameraar en vanaf 1551 Raad te

Utrecht, huwt Henrica van Leeuwen;

III

Balthasar de Leeuw, geboren ca. 1540?, artilleriemeester van Utrecht, huwt Eva de Leegh;

IV.

Egbertus de Leeuw, geboren ca. 1570?, rentmeester van de bisschopstieden, huwt Elisabeth Schade (van Westrum);

V.

Balthazar de Leeuw, geboren 1598, ontvanger, huwt in de Domkerk Cornelia de Glarges uit 's-Gravenhage, dochter van Philip de Glarges secretaris van het Hof van Holland en van Cornelia Michaelis;

VI

Mr. Egbertus de Leeuw, geboren 1634 (zie eerder).

Bij het familiewapen De Leeuw vermeldt Rietstap, samensteller rond 1900 van het bekende wapenboek *Armorial Général* waaraan de afgebeelde wapens zijn ontleend, de herkomstaanduiding "Rotterdam". Misschien slaat dit op de tijd dat Rietstap zijn standaardwerk samenstelde: aan het eind van de 18e eeuw was er in Rotterdam een belangrijke familie De Leeuw, die directeur was van de Van Nelle fabrieken. Het zou aardig zijn de familiebanden tussen de Utrechtse en Rotterdamse De Leeuw's nog eens nader uit te zoeken. In elk geval bleef het huwelijk van Theodorus en Maria kinderloos, zoals ook wel te begrijpen valt gezien de leeftijd van Maria bij haar huwelijk.

Kwartieren de Smeth.

De Smeth

(uit Brussel), de vaderskant van Maria, voorstellend 'op goud drie zwarte hoefijzers, de kalkoenen (= de uiteinden) naar beneden gericht'. Het wapen is een zgn. 'sprekend wapen', dat verwijst naar de betekenis van naam De Smeth = de Smit, vgl. hoefsmid.

Tersmitten

(uit Amsterdam), de moederskant van Maria, voorstellend 'op blauw een zilveren roos met een groene ('sinopel') steel en twee groene bladeren': zoals in hier afgebeelde wapen weergegeven in de kwartieren 1 en 4. (Het afgebeelde wapen kan dus van later datum zijn.)

Engels

(uit Keulen), de moeder van Maria's vader, aan de buitenzijde van de kapel 'een chevron omgeven door boven twee Franse lelies en onder een klavertje-drie'. Aan de binnenzijde van de kapel bevindt zich een afwijkend wapen, nl. 'gedeeld; rechts (voor de toeschouwer links, maar achter het schild staande, dus heraldisch, rechts!) een staande roos, links (=rechts) 3 rode pluimen 1 en 2'.

Wolters

(Utrecht, Amsterdam), de moeder van Maria's moeder, voorstellend 'op goud drie op een rij staande grote zwarte haken met gekrulde punten'.

Het voorgeslacht van Maria de Smeth.

Maria de Smeth was in 1667 te Amsterdam geboren en 1.9.1667 in de Oude Kerk gedoopt als dochter van Raymond de Smeth, koopman te Amsterdam, en Barbara Tersmitten. Bij het huwelijk in 1710 van Maria met Theodorus de Leeuw wordt 'haar vader Rijmond' aangeduid als 'inpotent', wat (hier) wil zeggen 'niet langer handelingsbekwaam'.

Genealogie:

I

Willem Pietersz. de Smeth, huwt vòr 1554 Barbara Optenberg. Zij hebben te Brussel (ged. 17.6.1554) een zoon Joost Willems de Smeth.

II

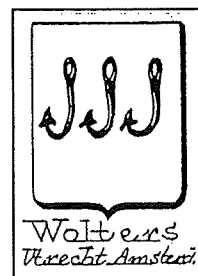
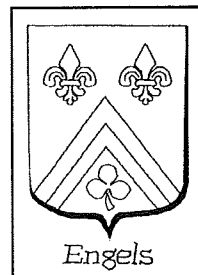
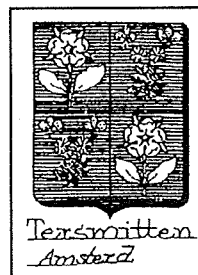
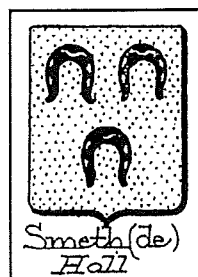
Joost Willemsz. de Smeth huwt Antwerpen 9.5.1581 Anna Jehu. Zij hebben 5.4.1584 te Brussel een dochter Anna. Joost en zijn beide Anna's vluchten tussen 1584 en 1586 naar Keulen, waar 31.7.1587 een zoon Joost wordt gedoopt. Joost Willems overlijdt 24.3.1617 te Keulen.

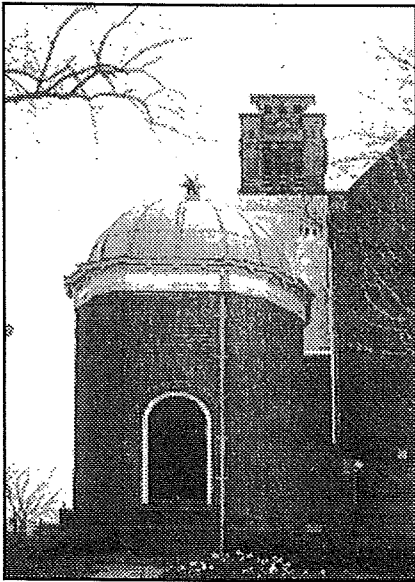
III

Joost de Smeth jr. huwt Keulen 10.12.1600 met Margaretha Engels, dochter van Conrad Engels en Geertruy Laermans. Eén van hun kinderen te Keulen is Raymond, de vader van Maria de Smeth. Een andere zoon, weer een Joost, begint te Amsterdam een handelshuis en wordt door Elias (Johan E. Elias: De Vroedschap van Amsterdam 1578-1795 [1963]) omschreven als 'zeer voornaam koopman op Engeland, Spanje, Italië, en de Levant; groothandelaar in zijde'. Voor zover bekend werkte Raymond bij het handelshuis van zijn broer.

Het overlijden van Maria de Smeth en Theodorus de Leeuw.

Maria de Smeth overlijdt op 3 april 1743 te Maarssen op hun buiten Elsenburg. Het Maarssense 'Register van ontvangsten voor begraven' meldt op blz. 173:

'Den 5den april 1743 is de bekendmaking gedaan wegens 't overlijden van vrouwe Maria de Smeth, Huysvrouw van De Heer Theodorus de Leeuw, Heer van Abcoude & Baambrug. Die dag geluydt 3 uure. Kosten: 1.10. Den 9 dito is dit lijk tot Abcoude bijgeset en dien dag alhier ook geluydt 3 uure. Kosten: 1.10' (= 1 gulden en 10 stuivers:) Een jaar na het overlijden van zijn vrouw overlijdt ook Theodorus de Leeuw, en wel te Amsterdam op 7

april 1744. Dit overlijden wordt ook te Maarssen bekend gemaakt, getuige het eerder genoemde Register: 'Op 7 april is tot Amsterdam overleden de Weledelgestrenge Heer Theodorus de Leeuw, Heere van Abcoude & Baambrug. Den 9 dito is dit overlijden alomme op Maarssen & Maarsseveen aan die Voorname Luyden bekend gemaakt en doen geluydt 3 uure. Kosten 1.10'.

Zoals bekend zijn beiden, Maria en Theodorus, na hun overlijden inderdaad in hun grafkapel bijgezet.

Een kloon van de Abcoude grafkapel.

In Alphen aan den Rijn heeft een verre achterneef van Maria de Smeth, een Mr. Pieter baron De Smeth (1753-1809), in de 2e helft van de 19e eeuw als Ambachtsheer het bestuur uitgeoefend. Ongetwijfeld geïnspireerd door het bouwwerk van Theodorus de Leeuw en zijn Maria, heeft deze Mr. Pieter aan de dorpskerk van Alphen aan den Rijn in 1773 eveneens een vergelijkbare grafkapel laten bouwen (die overi-

gens als gevolg van de kerkbrand in 1916 vrij kwam te staan). Echt identiek aan zijn voorbeeld, zoals dat bij echte klonen hoort, is de Alphense kapel niet: zie de opgenomen afbeelding, evenals de genoemde feiten ontleend aan 'Tien eeuwen in Rijn en Gouwe'. Niettemin lijken Theodorus en Maria met hun Abcoude kapel in de familie een trend te hebben gezet!

Ger van der Most

** Waar de Hollandse IJssel in de rivier de Lek stroomde lag ooit een dam. Die dam, even ten westen van Vreeswijk bij "Het Klaphek", was het punt waar het Hoogheemraadschap Lekdijk Bovendams, tussen Amerongen en de IJsseldam, overging in het Hoogheemraadschap Lekdijk Benedendams, tussen de IJsseldam en Schoonhoven (Bron: WWT). Theodorus de Leeuw vervulde hiermee een taak bij de Lekdijk Bovendams die zo'n kleine 400 jaar vòòr hem Zweder van Abcoude al had vervuld voor de Lekdijk Benedendams, zie de Angstelkroniek, nr 10 blz. 114 kolom 3.*

Bronnen: Reeds in de tekst vermeld. Daarnaast: overwegend eigen onderzoek in Het Utrechts Archief en het Gemeente Archief Amsterdam.

Literatuur.

G. van der Most: "Theodorus de Leeuw (1681-1744), Patriciër en Bestuurder". In "Van Angstel tot Kromme Mijdrecht" pp 117-121, Utrechtse Biografieën (SPOU 2001).

Ontwikkeling van de middenstand in Baambrugge

na de tweede wereldoorlog tot heden door Harrie Hoogenhout

Tot vorig jaar konden de inwoners van Baambrugge voor hun dagelijkse levensbehoeften terecht op hun eigen dorp. Er waren nog altijd een groenteman, een slager, een bakker en een kruidenier.

Groenteman, Bertus Korver, sloot echter medio 2001 zijn winkel en een deel van het dagelijks noodzakelijke voedsel moeten de Baambruggers nu elders inslaan.

Wat die voorzieningen betreft, is het wel eens anders geweest en in onze herinnering passeren alle neringdoenden binnen de bebouwde kom de revue, die na de tweede wereldoorlog in Baambrugge actief geweest zijn.

We beginnen aan de Binnenweg. Daar woonde (nu tussen nr 9 en 13, het huis is afgebroken) Eb Moen die, met een olievat op een tweewielige

kar, in het dorp petroleum uitventte. Door het opendraaien van een kraantje aan het vat werd een litermaat gevuld die middels een trechttertje weer geleegd werd in vier-liter-kannetjes. Henk Griffioen, alias Henk Stok, heeft hem daarin nog bijgestaan. Daarnaast konden de boeren gevangen mollen bij Eb Moen kwijt. Voor de huiden daarvan betaalde hij een dubbeltje.

Verderop aan de Dorpsstraat (nu nr.31/33), net voor de Zuwe, stond de galanteriewinkel van mevr. van Teeseling-Nel. (Haar man, Jan van Teeseling, was loodgieter/elektricien en had zijn werkplaats aan de Zuwe, die later overgenomen werd door zijn medewerker Jan Samplonius.) Voor huishoudelijke artikelen, zoals kopjes en schoteltjes maar ook kleine elektrische apparaten, kon je bij haar terecht.

Schuin daar tegenover (hoek Zuwe/ Dorpsstraat, nu Dorpsstraat 28 waarin sinds kort een kapperszaak gevestigd is) stond de "Spar" kruidenierswinkel van Paul van Es. Begin

Op de foto is duidelijk de kruideniers- en tabakswinkel van Geert en Nees Bos te zien.

viijftiger jaren emigreerde die naar Nieuw Zeeland en trok Koos Maan erin met zijn groentewinkel. Aanvankelijk ventte hij met een kleine speciaal daarvoor gemaakte vrachtauto zijn waren over het dorp uit en stond zijn vrouw in de winkel. De groentewinkel is later overgenomen door Bertus Korver die in de tachtiger jaren tevens vergunning kreeg om gedistilleerd te verkopen.

Op de andere hoek Zuwe/Dorpsstraat stond de smederij van Kees ten Brink. Daar werden de paarden beslagen. Begin vijftiger jaren is dit pand afgebroken. De smederij werd aan de Zuwe voortgezet door zijn zoon Jaap ten Brink, maar die ging over naar het groter ijzerwerk.

Aan de Zuwe (nu nr. 6) woonde Nijhof, en later De Jong, die in hun schuurtje achter het huis schoenen repareerden.

Aan het eind van de Zuwe (nu nr. 17) voerde G.B.J. (Bertus) Goes zijn zaak. Hij was barbier/kapper of, zoals hij het zelf noemde, coiffeur. In de huiskamer schoor en knipte hij de mannen van het dorp maar ook trok hij erop uit, het buitengebied in, om zijn klanten te bedienen. Als het moest schoor hij de boeren onder het handmelken. Met wat slootwater maakte hij de scheerkwast nat. Te-

vens verkocht hij koffie en thee van Douwe Egberts en tabak, sigaren en sigaretten.

Naast de smederij van Kees ten Brink was de slagerij van Eb Otten, later voortgezet door zijn zoon Jan. Diens zoon Egbert-Jan exploiteert de slagerij nog steeds. Sinds 1855 is deze slagerij steeds overgegaan van vader op zoon en is daarmee het oudste familiebedrijf in Baambrugge.

Tegenover slager Otten was aan de Dorpsstraat (nu nr. 29) nog een poosje de fietsen- annex haardenwinkel (van Interno uit Breukelen) van Jaap ten Brink.

Daarnaast (nu nr. 27) de manufacturenwinkel van Dirk Broekhuizen. Je kon daar o.a. terecht voor garen en band, breiwol en ondergoed. In de winkel werd je geholpen door zijn vrouw Catrien Broekhuizen-van Kooten. Dirk Broekhuizen ging met een grote koffer op zijn fiets het buitengebied in om zijn waren aan de man te brengen. (Schoon)zuster To van Kooten die inwoonde, verrichtte naai- en verstellwerk.

Verderop aan de Dorpsstraat (nu nr. 17) was de dorpskroeg van mevr. Neel Meerman-Nieuwendijk. Daarachter had haar man, Hein Meerman, zijn groentezaak. Met zijn

hittenkar ventte hij groente, fruit en aardappelen uit. De hit stond achter de groentehal en de paardenmesthoop lag aan de Angstel(!)

Daarnaast was het postkantoor (nu Dorpsstraat 15) van Dirk van Hiltten, waar je voor allerlei posthandelingen terecht kon. Dirk Loenen sorteerde daar de post voor Baambrugge die hij later op de dag rondbezorgde.

Schuin daartegenover (nu Dorpsstraat 14) stond de kruidenierszaak annex tabakswinkel van Geert en Nees Bos (broer en zuster). Later is die nog enige tijd voortgezet door Maas en daarna De Wilt.

Naast het postkantoor (nu Dorpsstraat 5) was Joop v.d. Wilt actief als kapper.

Onder hetzelfde dak was de brood- en banketbakkerij annex winkel van mevr. de Pleyt-Sukkel (zij stond in de winkel, later haar schoondochter) en haar zoon Freek, die het brood per transportfiets met mand voorop over het dorp uitventte.

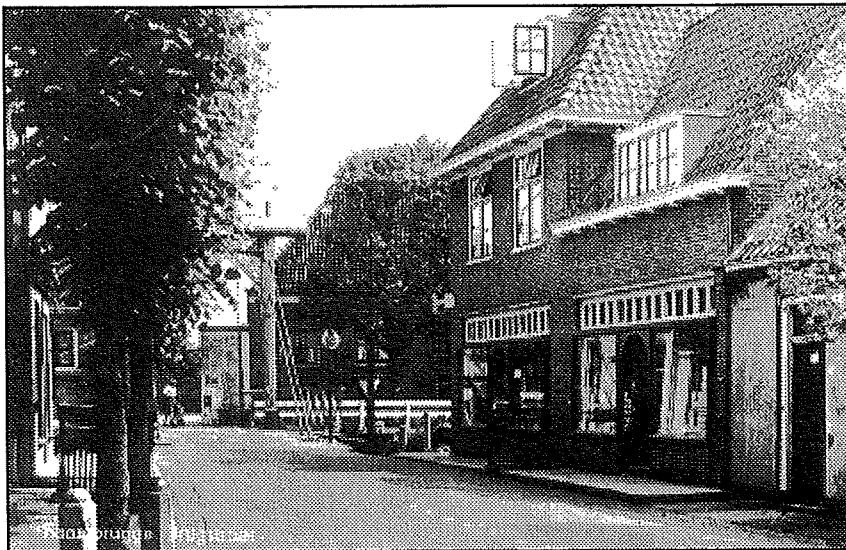
Daarnaast (nu Dorpsstraat 1, waar "De Woelmuis" is gevestigd) was het tabakswinkeltje van Willem Moen (ook wel Willem Bè genoemd) dat later is voortgezet door mevr. Oppelaar-Oppelaar.

Om de hoek, aan de Brugstraat (nu nr. 4) stond de kruidenierswinkel van Wim Griffioen die in de vijftiger jaren werd overgenomen door Ridderhof. Na Gerrit en Jannie de Vries-Voornveld wordt deze winkel nu geëxploiteerd door het echtpaar Van de Wilt.

Daarnaast (nu Brugstraat 6) was de galanteriewinkel van Fie Griffioen-Griffioen. Daar kon je voor alles terecht. Een ongelofelijk assortiment van allerlei huishoudelijke artikelen was daar te vinden. Haar man, Klaas Griffioen, verkocht huisbrandolie en flessen gas. De opslag daarvoor was te vinden in een pakhuis aan het Zand- en Jaagpad (nu nr. 1).

Tegenover de winkel van Fie Griffioen stond de stofferingwinkel van Bertus van Rossum. (Nu Brugstraat 3 waar thans Pieter Masmeijer zijn snackbar drijft.) Gordijnen, vloerbedekking en meubilair waren daar verkrijgbaar. De zaak is nog even voortgezet door zijn zoon Dick, maar die zocht naar meer en vertrok naar Den Helder waar hij eenzelfde zaak voerde.

Op de hoek (nu Brugstraat 1 en Kleiweg 2) stond de brood- en banketbakkerij annex winkel van Gerrit van Walbeek. Zijn vrouw, Bertha van Walbeek-Albers, stond in de winkel

Rechts op de foto ziet u de kruidenierswinkel van Wim Griffioen en links de galanteriewinkel van Fie Griffioen-Griffioen.

en overdag ventte hij met bakfiets het de nacht daarvoor gebakken brood over het dorp uit.

Vrijwel aan het eind van de Kleiweg (nu nr. 34) was kleermaker A. Mebus actief. Later heeft hij deze zaak met zijn zonen voortgezet in Hilversum.

Tegenover de brug aan de Rijksstraatweg (thans nr. 75) was er weer een groenteboer, Scholte, een oom van groenteman Scholte uit Abcoude die de meesten wel kennen. Na zijn vertrek trok Slierendrecht het winkeltje in, maar hij ging rookwaar verkopen. Op zomerse dagen en op Koninginnedag verkocht hij tevens de tussen twee wafels geklemdde ijsco's

vanuit een gekoelde bakfiets. Het ijs werd betrokken van de M.O.B.A., de melkfabriek die verderop richting Loenersloot stond.

Naast de garage van Jan van Dis, later Van Wassenberg (thans Petrogas) woonde in het huis (nu Rijksstraatweg 38), Jo Werneke, een befaamd schoenmaker en -verkoper. Totaal afgelopen en/of afgetrapte schoenen herstelde hij zo, dat ze na reparatie weer als nieuw leken. Achter zijn stoel lag een grote hoop nog te herstellen schoenen en altijd wist hij aan wie de schoenen toebehoorden. Daar kwam geen plakkertje met naam erop aan te pas!

Op Rijksstraatweg (nu nr. 34) was fietsenmaker Arie Hazevoet actief en later zijn oomzegger Henk Hazevoet. Tevens hadden zij nieuwe fietsen met toebehoren en onderdelen in de aanbieding. Henk was tevens loodgieter en elektricien.

Twee huizen verder (nu nr. 30) was de groentezaak van Germ Kats die tevens een kolenhandel dreef. Hij is begin vijftiger jaren naar Canada geëmigreerd.

Verderop stond en staat nog steeds café "De Punt". In tegenstelling tot het café van Meerman aan de Dorpsstraat, kwamen hier relatief weinig Baambruggers. Het werd hoofdzakelijk bezocht door passanten.

Op het huidige parkeerterrein naast "De Punt" woonde klompenmaker Blanken, een vakman eersteklas waar je je klompen aan liet meten.

Aan het Zand- en Jaagpad (nu 27) woonde melkslijter Ben de Wildt. Hij had zijn zuivelhandel overgenomen van z'n schoonvader Jan Moen, die voor de tweede wereldoorlog aan de Kleiweg een melkslijterij had. Hierbij moet vermeld worden dat De Wildt in de vijftiger en zestiger jaren wel concurrentie had van een melkslijter uit Loenersloot, eerst Co en later zijn broer Piet van Wijk.

Even verderop aan het Zand- en Jaagpad (nu nr. 17) woonde Nico Moen die zelfstandig stoffeerder was.

Natuurlijk waren er binnen de bebouwde kom ook nog ambachtslieden actief, maar die vervulden hun werkzaamheden ook in de omgeving van Baambrugge.

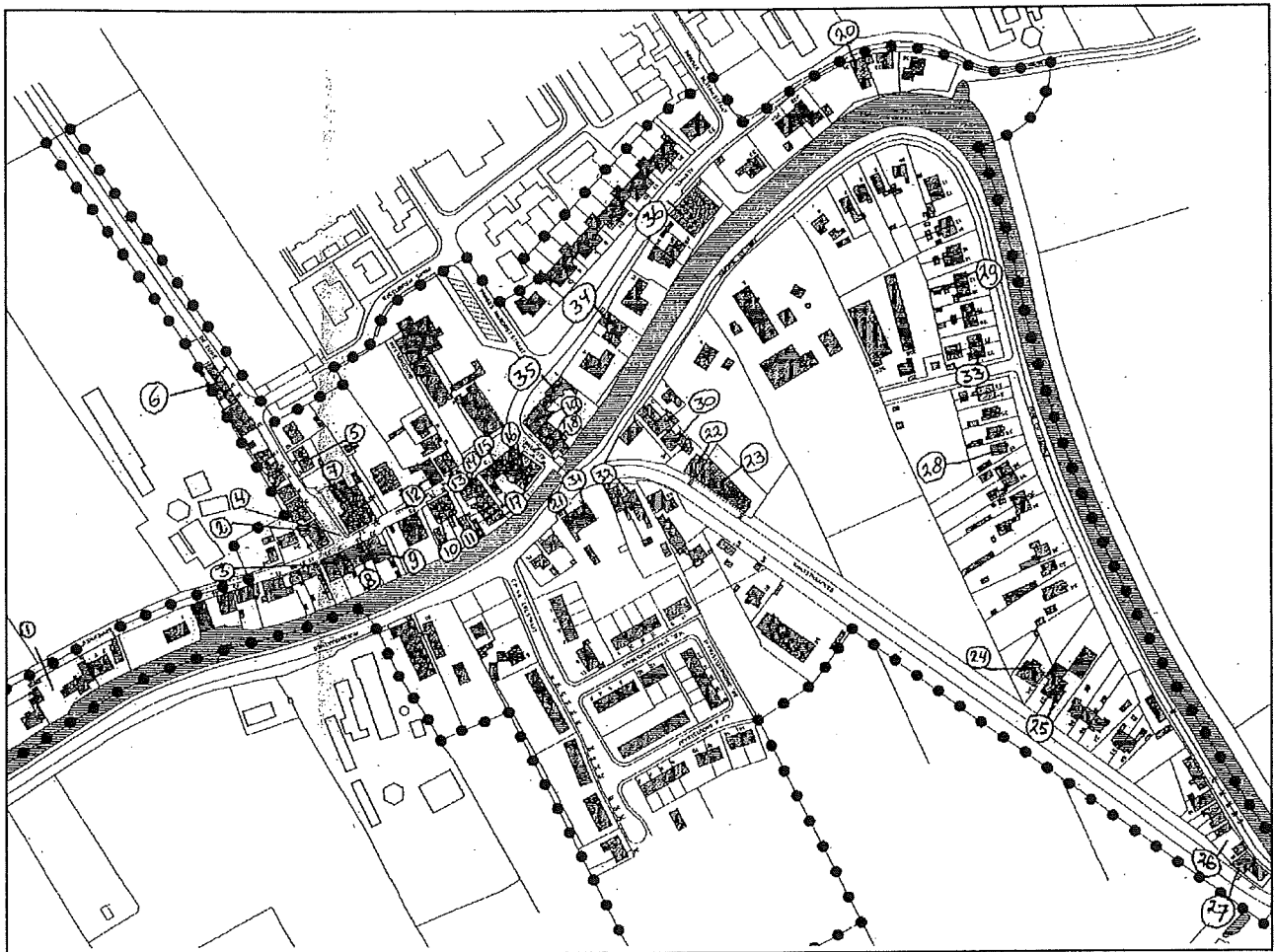
Zo waren er aan de Rijksstraatweg twee huisschilders.

Op (nu nr. 40) Van Lonkhuysen, later overgenomen door Meddens en daarna door Van Koningsveld) en op (nu nr. 75) Han Tober die tevens begrafenisondernemer was. Het schildersbedrijf is later voortgezet door zijn twee zonen, Gerard en Jan Tober.

Voorts waren er drie aannemers (ook wel timmermannen genoemd) Ebele Mulder aan de Rijksstraatweg (nu nr. 67), Gijs Moen aan het Zand- en Jaagpad (nu nr. 22) en Piet Griffioen aan de Kleiweg (nu nr. 12). Laatstgenoemde was begonnen als wagenmaker.

Aan de Kleiweg (nu 2A) oefende Jo van Vliet het ambacht van metselaar uit.

Tenslotte was er aan de Kleiweg (nu de nrs. 24 – 30) de fouragehandel van Jan Griffioen (ook wel Jan Stro genoemd) later voortgezet door zijn zonen Henk en Jan. Zij verkochten ruwvoer en stro aan de boeren.

De laatste halve eeuw is het winkelbestand in Baambrugge dus fors uitgedund. Nu zijn er nog een kruidenier, een bakker en een slager en sinds kort een kapsalon. Merkwaardig is dat de sterkste terugloop plaats vond in een tijd dat er van enige uitbreiding sprake was: in de vijftiger jaren de nieuwbouw in het oostelijk gedeelte (de buurt rond de C.P. van der Leestraat) en in de zestiger jaren in het westelijk gedeelte (rond, zeg maar, het dorps huis "De Vijf Bogen"). Dat sommigen het relatief nog lang volhielden, kwam ook door de villabouw aan de Baambrugse Zuwe, Groenlandse- en Vinkenkade te Vinkeveen. Vooral toen in de vijftiger jaren met succes actie (niet in de laatste plaats door huisarts M. van Amerongen) werd gevoerd om de fiets- en voetgangerstunnel ook geschikt te maken voor autoverkeer, kwamen daar veel klanten vandaan.

Harrie Hoogenhout

Bij de plattegrond:

1.	Eb Moen (olieman)	21.	Scholte (groenten)
2.	Paul van Es (kruidenier)	22.	Werneke (schoenmaker)
3.	Van Teeseling (galanterie)	23.	Van Dis (garage)
4.	Smederij Ten Brink	24.	Hazevoet (fietsenmaker)
5.	Nijhof (schoenmaker)	25.	Germ Kats (groenten annex kolen)
6.	Bertus Goes (kapper)	26.	Blanken (klompenmaker)
7.	Slagerij Otten	27.	"De Punt" (café)
8.	Ten Brink (kachels/fietsen)	28.	Ben de Wildt (zuivelhandel)
9.	Broekhuizen (textiel)	29.	Nico Moen (stofferder)
10.	Meerman (café/groenten)	30.	Van Lonkhuysen (huis schilder)
11.	Van Hilten (postkantoor)	31.	Tober (huisschilder/begravenisondernemer)
12.	Geert en Nees Bos (kruidenier)	32.	Mulder (timmerman/aannemer)
13.	Kapper v.d. Wilt	33.	Gijs Moen (timmerman/aannemer)
14.	Bakker de Pleyt	34.	Piet Griffioen (timmerman/aannemer)
15.	Willem Moen (tabak)	35.	Jo van Vliet (metselaar)
16.	Wim Griffioen (kruidenier)	36.	Jan (Stro) Griffioen (fourgehandel)
17.	Klaas en Fie Griffioen (galanterie, gas en olie)		
18.	Bertus van Rossum (stofferder)		
19.	Bakker Van Walbeek		
20.	Kleermaker Mebus		

De lezer vraagt zich af wat hebben deze twee met elkaar te maken? Laten we beginnen bij de Angstel-Post. In oktober 1998 werd deze naam geïntroduceerd door Frits Meergartt voor zijn woning bij de Hulksbrug in Abcoude. Het fraaie naambord werd vervaardigd en geschilderd door ons medelid dhr. Dovianus. Deze woning was daarvoor bekend onder de gebruiksnaam het bruggehuis.

De Angstelkroniek en de Angstel-Post

Het is niet duidelijk wanneer het eerste bruggehuis is gebouwd. In de loop van de 17^e eeuw werd de vaste kwakelbrug over de Angstel vervangen door een beweegbare brug. Hierbij ontstond de noodzaak om een vaste functionaris aan te stellen die bij voorkeur bij de brug moest wonen. Beperken wij ons tot het huidige gebouwtje. Zijn voorganger werd in den jare 1863 door brand verwoest. Eerst in 1867 werd het nieuwe bruggehuis, zoals wij dat nu nog kennen, herbouwd.

De Hulksbrug werd in die tijd verpacht door de Gemeente Abcoude Baambrugge voor een vast jaarlijks bedrag. De brugpachter moest zijn inkomsten behalen uit de tolgelden die passerende schepen moesten betalen. In de periode 1877-1882 was Nicolaas van den Bos (1849) de brugpachter. De inkomsten liepen terug. De spoorwegen hadden in die periode al een groot gedeelte van het personen- en vrachtvervoer over water opgeslokt. Pachter van den Bos zag zich dan ook genoodzaakt om naast zijn hoofdberoep een tapperij in het bruggehuis te vestigen. In 1882 kreeg hij een officiële ver-

Op de afbeelding ziet u de heren Henk de Jong en Meergartt. Henk heeft een gedeelte van zijn jeugd in het bruggehuis gewoond. Zij staan in de nis van het bruggehuis. Een geliefde regenschuilplaats en een praathoekje in het dorp. Wat zou deze nis veel kunnen vertellen als er oren in zouden zitten!

gunning voor de verkoop van koffie en bier. Kennelijk was die bijverdienste niet voldoende om het hoofd boven water te houden. Op 09-05-1883 zien we de oud veldwachter Dirk Kloosterman (1830-1898) als brugpachter optreden.

Dan raken we het zicht even kwijt tot 1914 als Jacob van der Roest (1876-1939) de brug gaat pachten en

bedienen. Ook hij had een bijverdienste door petroleum te venten terwijl zijn vrouw het bedienen van de brug waarnam. Na het overlijden van Jacob wordt Johannes de Jong (1896-1962) de bruggeman. In zijn pachtovereenkomst staat dat verkoop van sterke drank uitdrukkelijk is verboden. Het staat hem vrij koffie, bier en dergelijke dranken te verkopen. Hij blijft tot 1961 in functie. Inmiddels is wel gebleken dat het verpachten niet meer in trek is. Vanaf 1961 wordt het bruggehuis verhuurd voor een vast jaarlijks bedrag met de verplichting de brug te draaien

In mei 1977 werd Dhr. R.W.(Gerard) van Schaick brugpachter en bediener van de Hulksbrug. Hij woonde de eerste periode in het bruggehuis. Gelijktijdig zwaaide hij de scepter in de snackbar naast het Postkantoor. Na zijn huwelijk met zijn vrouw Annemiek vertrok hij uit het bruggehuis. Een gedeelte bleef in gebruik voor opslag van zijn voorraden. Het andere gedeelte werd in 1983 betrokken door Frits Meergartt die ook nog geruime tijd de brug heeft gedraaid. Tegenwoordig wordt de brug vijf dagen per week door mevr. Ciska Freyters gedraaid en twee dagen door dhr van Schaick. Dhr Meergartt is nog altijd op de achtergrond aanwezig als back up. In noodgevallen heeft hij nog altijd de kennis om de brug te bedienen. En zo komen we terecht bij De Angstelkroniek. Frits is een gewaardeerd lid van de Historische Kring. Dankzij zijn inspanningen wordt uw lijfblad, tenminste als u binnen Abcoude woont, zonder kosten voor de Kring probleemloos bij u op de deurmat gedeponeerd.

Wim W. Timmer

deze aflevering van 'Angstelkroniek' wordt mede mogelijk gemaakt door

Wim Nienhuis
<http://www.abcoude.com>

op deze particuliere Internet-site vindt u actuele en interessante informatie over de Gemeente Abcoude !
 te bereiken: Tel. 0294 - 287090 Fax 0294 - 287140 Mob 06 51203243 E-mail: wim@nienhuis.net